

רחל מרחלת על כל העולם

חשמלאית השבוע

תאמינו לי, אם **מרשה פרידמן** היתה מכירה באופן אישי את **ענת מויבר**, היא היתה מעניקה לה ללא-ספק מדליה. כי אם יש דבר שהליגה לשיחורר ה-אשה בישראל יכולה להתגאות בו בימים טרופים אלה, הרי זה בלי ספק סיפורה של ענת.

כי ענת, כמו שהיא ככה קטנה ובלונדינית, עוסקת במיקצוע בלתי-מקובל על גשים לחלוטין. למעשה זהו מיקצוע, שהמונפול עליו היה עד היום הזה בידי גב"ר רים בלבד. כי ענת היא מפעילת ציוד תאורה בהצגות תיאטרון או, בעברית פשוטה, חשמלאית מן השורה.

כן, חשמלאית-אשה, ואפילו יש כאלה שאומרים שהיא חתיכה אבל זה כבר בי-אמת עניין של טעם. היא פשוט אוהבת חשמל. תשאלו אותה, היא באמת אוהבת את זה, ונהנית מעבודתה.

חוץ מזה היא אוהבת את המוסיקאי **אבנר קנר**, שהוא ידידה הצמוד בחוד-שים האחרונים. קודם-לכן היא אהבה את סולן להקת כוורת **ג'רי גוב**, ואפילו נסעה איתו לתחרות האירוויזיון שהתקיימה בברייטון שבאנגליה, ובחנות ה-פטורה ממכס קנתה לו שעון במתנה. אז מה? יש כאלה שהולכות ללמוד חש-מלאות באורט יד-סינגלבוטק. עכשיו, אח-רי שנמצאה לכן חלוצה, זה הרבה יותר קל, לא?

עוזרות לח"כים

יש כל מיני דרכים להתחיל עם חתיכות. אפשר לגשת אליהן יש, אפשר לשלוח חבר, אפשר לטלפן, ובחוצלארץ אפשר אפילו לשלוח פרחים.

אבל השיטה המקורית ביותר להתחיל עם חתיכות שמורה ללא ספק לדובר סיעת המערך בכנסת, **ליאון הדר**. כשליאון מתחיל עם חתיכות, זה לא סתם ובבודדת. אני יודעת שאני מתחת אותכם, אבל תאמינו לי שהשיטה אותה המציא ליאון שווה מתיחה. ובכן: השלב הראשון היה לשכנע את מרבית חברי-הכנסת של המערך כי הם מוכרחים עוזרות פרלמנטריות, כמו באמריקה.

שלב ב' היה עוד יותר פשוט: הוא פנה אל בכירות החתיכות מקרב הסטודנטיות בירושלים, והציע להן להיות עוזרות של "יחידה-הסגולה". והן קפצו על המציאה. שלב ג' היה להסביר להן שלמרות ש-חברי-הכנסת יהיה הבוס הישיר שלהן, הרי המדריך הרחנני יהיה הוא עצמו. ותתפלאו, זה עבד. מייד לאחר ששידך את הסטודנטית הלי חתיכה שלו, **רויטל בלוך**, לח"כ **אורה נמיר**, אפשר היה לראות את השניים בלילה בגלריה הקטנה, כשהיא יושבת יד ביד, לא עם אורה נמיר — אלא עם ליאון הדר, שהודריך אותה, כך אני משערת, ברזי החיים הפרלמנטריים בישראל.

אין מסיבות שמחות



ערי קפזן (עם ידיד) חיים מאושרים

ממסיבה למסיבה, אני מגיעה למסקנה שהיום, מסיבות זה כבר לא מה שהיה פעם. אולי בגלל שהאנשים גם הם לא מה שהיו פעם. אולי בגלל שנגמרה השימחה, ונותר רק הר-בה חנטריש.

קחו, למשל, מסיבה שאני באופן אישי לא הייתי בה, אבל מי שהיה בה תיאר לי אותה בפרוטרוט. וזה כמעט אותו דבר.

זו היתה מסיבת יום-הולדת בביתה של **ערי קפזן**, שהייתה ומרת שיש לה דירה מפוארת בת חמישה חדרים בשיכון הצמרת (תסלחו לי על הביטוי) נווה-אביבים, לכבוד חברתה הטור-בה בעלת-הבית, שהחקנית-ומרת **ג'ליה ישי**, שמלאו לה בשעה טובה 25 מה שאתם רוצים.

צריך לחגוג, נכון? אז מזמינים קצת חברים, שמזמינים את החברים שלהם, עושים פרצוף של תישעהיבאב ומספרים לכולם כמה אני עצובה וכמה אני מרגישה את עצמי זקנה בגיל 25.

שחקנית אחת בשם **דליה כהן**, למשל, הרגישה לעומת זאת משוחררת, והתנועה בתנועות חושניות לקצב המוסיקה ולחשה ללא-הרף בקול סכסי: "אני משוחררת, אני משוחררת." עוד כמה משוחררות בלתי-מוזוהות ביצעו שם אותו אקט בדיוק, אלא שלהן זה לא-כליך הצליח. אחרי הכל, הן לא שחקניות.

בפינת החדר הסתופפה בעלת-הבית, יפה כתמיד, ואיחרה לה בכיף את המעבד **אלדר שריים**. בחור נחמד, מגיע לו.

ובמיטבה, העיתונאי **ג'יל קיסרי** ואשתו **שולמית** דיברו על החיים. על מה עוד אפשר לדבר? כמה חתיכות, כמו **אוסנת קרמננסקי** ו**רחל רביד** (בריאוריין) הצילו את המצב, אך הן השתעמו במהרה, ופרשו חיש למסיבה אחרת. בהרצליה-פיתוח, שם קרה בדיוק אותו דבר, רק עם פרצופים אחרים. אבל מה זה משנה, בעצם. אחרי הכל, כל החיים הם מסיבה אחת גדולה.

אגב, אם אתם רוצים לדעת למה לא הייתי במסיבה הזו, או שתדעו לכם: אני במסיבה הזו כבר הייתי בשבוע שעבר, ולפני חודש, ולפני שנה. או למה לי בכלל לצאת מהבית?

אין אהבות מושלמות

שבאות לתערוכה מתחרות בקליקלות ב' תמונות התלויות על הקיר, ומושכות תשומת-לב לא פחות.

או לבקש מאשה-לשעבר אוהבת שתע-מוד מבגד ותתייחס באדישות לגליה-הער-צה המשודרים אל בעלה על-ידי הילדות, זה באמת קצת יותר מדי.

תנת לאף אחת להרגיש שם כמו בבית. בתערוכה העכשווית של אשר, המת-קיימת בגלריה ביפו העתיקה, דגה היא המארכת בת-א-הידעה. היא מכינה קפה לקניינים פוטנציאליים, מקבלת את פני בני-המישחה הבאים לברך את הצייר, מתייחסת אל החברים הישנים, וכמעט שלא מתייחסת אל החברים, ובעיקר החב-רות החדשים/ות של הלשעבר שלה.

באמת, כמה שאני מסתכלת סביב יותר, ככה אני מבינה פחות איך אנשים חיים בכלל אחד עם השנייה, או להיפך.

בגלל זה, כשאני פוגשת בחורה כמו **דנה מוקרי**, אשתו-לשעבר של הצייר **אשר עינדור**, אני עומדת פעורת-עיניים, ופשוט קשה לי להאמין.

כי אשר ודנה, שהתגרשו כבר לפני הרבה זמן, שומרים ביניהם עד עצם היום הזה על יחסים יפים-יפים, והרבה בזכותה של דנה, כך לפחות נדמה לי.

בדייקנות מופתית היא מופיעה לכל סתיחה חגיגית, של כל תערוכה של הב-על-לשעבר. יפה, שהיא משיכח-יומעה מכל החתיכות המסתובבות בשטח. לא נר-

אפשר להבין אותה. אחרי הכל, אשר עינדור ידוע כאספן-חתיכות רציני ביו-תר, ובהתחשב בעובדה שהוא נמצא כעת בתקופת-הינקות שלו, כלומר מה שהוא אוהב זה מגיל תמשעשרה ומטה, אתם יכולים לתאר לעצמכם שהילדות הרעננות

טולדאנו

פעם שניה

תהרגו אותי אם אני מבינה מה בוער להם. כימעט שעוד לא הספיקו לעשות ילד אחד, וכבר הם רוצים לעשות עוד אחד.

מילא, שיהיה להם לבריאות. או עוד זוג כזה זרין, או אוהב ילדים, אם תרצו. הם הזמר **אבי טולדאנו** ואשתו היפה **ליאורה**. בבית יש להם את **עירן**, ש-הוא בקושי בן שנה וחצי, וכבר מגדלת ליאורה כרס ונראית בשלבי-הריון מת-קדמים.

אבי טוען, שליאורה היא אמה משגעת, ושהוא בטוח שאפילו אם יהיו להם עשרה ילדים, היא תהיה טובה אל כל אחד מהם כאילו היה לפחות בן-יחיד. ליאורה, ש-היא חתיכה לא-נורמאלית, מצטפפת על הגיורה הדקיקה ועל הביקיני. שהביקיני יתכה לשנה הבאה.

היא, עם הניסיון שלה, יודעת טוב מאד שתיכף אחרי הלידה היא תחזור אל מי-דות הדוגמנית הידועות שלה.

אז כמו שאמרתי, שיהיה להם לברי-אות ושיעשו אותם בקצב — העיקר ש-יהיו בריאים ומוצלחים ויביאו נחת לאבא ולאמא.



דנה (משמאל) ואשר (שני מימין) עם ידידים גירושין מאושרים



ליאורה ואבי טולדאנו הורים מאושרים